
KURENDA

KURJI DIECEZJALNEJ WILEŃSKIEJ.

OGŁOSZENIE POWSZECHNEGO JUBILEUSZU

NA ROK ŚWIĘTY 1925

PIUS BISKUP,

SŁUGA SŁUG BOŻYCH,

*wszystkim wiernym w Chrystusie, czytającym to pismo, pozdrowienie
i Apostolskie Błogosławieństwo.*

Mając przed oczyma wzór bezgranicznego miłosierdzia Bożego, dąży Kościół do tego, by szczególnymi drogami i sposobami pobudzić i zachęcić do zadośćuczynienia za popełnione winy i do poprawy życia ludzi, którzy jużto wyzuci z wiary, jużto z lenistwa i obojętności, zwykli zaniedbywać zwyczajne środki zbawienia, a o karach za grzechy z rąk sprawiedliwego Boga nie myślą, ani też je dokładnie i skutecznie rozważają. Taką właśnie nadzwyczajną pomoc ku odnowieniu dusz waszych przynosi wam, ukochani synowie, szczęśliwie Wielki Jubileusz, który według zwyczaju i ustanowienia poprzedników, odbędzie się w roku przyszłym w tem Świętem Miesiącu. Zwykł on nazywać się także, jak wiecie, rokiem świętym, gdyż najświętsze obrzędy poprzedzają, towarzyszą mu i zakończają go i jaknajbardziej jest stosownym do szerzenia świętości obyczajów.

Jeżeli zaś kiedykolwiek, to dziś w szczególności należy wam powtórzyć i przypomnieć słowa Apostoła Pawła św.: Oto teraz czas przyjemny, oto teraz dzień zbawienia; bardziej odpowiedniego czasu do pozyskania sobie skarbów pojednania i łaski nie znajdziecie. I nie należy wątpić, że Kościół, wiedziony duchem Bożym, ustanawia w pewnych odstępach czasu ten rok przebłagalny, a jak inne obrzędy przejął zbawiennie, szersze jeno nadając im znaczenie i większą skuteczność ze Starego Zakonu, tak też i rok ten wprowadził w zwyczaje chrześcijańskie na wzór roku sobotniego. Czyż bowiem wielkie dobrodziejstwa, jakie z Pańskiego ustanowienia przynosił żydom rok jubileuszowy obchodzony co pięćdziesiąt lat, nie zapowiadały i nie oznaczały tych łask, jakie wierni mogą zyskać w ciągu świętego roku?

Przyczyny obydwu bardzo podobne, lecz łaski obecne o tyle wyższą dawną, o ile rzeczy duchowe wyżej stoją od ziemskich. Żydzi w roku sobotnim odzyskiwali majątki, które przeszły w cudze ręce „na własne posiadanie“; niewolnicy wracali wolni do „pierwotnej rodziny“, dłużnikom

darowywano długi — to wszystko u nas dokonywã się i spełnia szczęśliwiej w roku przebłagalnym. Wszyscy bowiem którzy w chęci pokuty wypełnią w ciągu roku jubileuszowego zbawienne polecenia Stolicy Apostolskiej, odzyskają napowrót całą obfitość darów i zasług utraconych przez grzech, wyzwolą się z twardej niewoli szatana tak, iż cieszyć się będą wolnością, którą Chrystus nas uwolnił, jak również zmyją wszystkie kary za winy i występki, czerpiąc ze skarbcza przeobfitych zasług Jezusa Chrystusa Najświętszej Panny Maryi i Świętych.

Obchód Wielkiego Jubileuszu ma za cel nietylko pojednanie się z Bogiem poszczególnych jednostek i uleczenie ich chorób, w tym bowiem czasie przyjemnym, poza nawiedzaniem miejsc świętych i rozmaitemi praktykami pobożnymi, publicznie i prywatnie podjętymi, pomoc obfitych łask nieba wielkie będzie mieć znaczenie dla podniesienia dusz na wyższy szczebel świętości i odrodzenia społeczeństwa. Jak bowiem nieposzanowanie prawa przez jednostki wyrządza szkodę całemu społeczeństwu, tak naprawa jednostek i dążenie do życia doskonalszego społeczność ludzką odradzą i ściślej z Jezusem Chrystusem jednoczy. Tę naprawę społeczeństwa niechaj tedy, w dzisiejszych warunkach, przyspieszy ogłoszony rok święty. Bo chociaż ostatnie czasy coraz pomyślniejsze są dla sprawy katolickiej, a ludzie — długim i wielokrotnem doświadczeniem nauczeni, jak próżną jest nadzieja lepszego bytu i jak niespokojnym jest duch, gdy Boga odrzuci — zdają się tęsknić za wiarą i gorąco ją pożądać, to jednakże należy rozpiętane nieludzkie namiętności ludów i narodów nagiąć do prawa ewangelicznego, a ludzi zjednoczyć między sobą miłością Bożą. Trudno zaiste wyobrazić sobie, by bratnie współzycie narodów i trwałe pokój powrócił, jeśli w tę miłość uszpioną lub całkiem odrzuconą czasu ostatniej wojny, nie obloką się obywatele, jeśli nią nie będą się kierować prawodawcy publiczni. Nie potrzeba zatem wspominać i wyjaśniać, ile w tym kierunku może zdziałać rok święty, ile nastrecza sposobności do uspokojenia jednostek i państw. Cóż bowiem skuteczniejszym będzie dla zjednoczenia ludzi i narodów, jak gdy niezliczona liczba pielgrzymów ze wszystkich stron świata zgromadzi się w Rzymie, tej drugiej ojczyźnie ludów katolickich, nawiedzi razem wspólnego wszystkim ojca, wyzna łącznie wspólną wiarę, Najświętszą Eucharystję, jedności zadatek i źródło przyjmie, przepoi i umocni się tym duchem miłości, który jest wybitną cechą chrześcijan, jak to przypominają i w przedziwny sposób dowodzą wszystkie święte pamiątki Miasta.

Pragniemy też, by tą doskonałą miłością powodowane złączyły się z nami te kościoły, których pogańskie ohydne odszczepieństwo zdala trzyma od Kościoła rzym.; byłoby to dla nas wielką radością i pociechą, gdybyśmy, jeśli nie wszystkich, to przynajmniej wielu z ich grona powracających do jedności z owczarnią Chrystusową, mogli z okazji Wielkiego Jubileuszu, objąć serdeczną miłością i w poczet najdroższych synów zaliczyć. Mamy nadzieję, że obchód roku świętego między innymi i ten pożądaný, cenny skutek przyniesie. Do ożywienia i pobudzenia pobożności wiernych i do uzyskania większej korzyści przyczyni się wielce takie urządzenie i zorganizowanie Jubileuszu, jakie było w poprzednich latach; prosimy gorąco Boga, by bogactwem miłosierdzia swego dopełnił, cokolwiek będzie brakowało, czyto pod względem skuteczności, czy urzędów i posług, ustanowionych dla przygotowania i przeprowadzenia przyszłych uroczystości.

Skoro tedy tak dla sprawy katolickiej, jak i dla dusz, okupionych krwią Chrystusową, przewidujemy i obiecujemy sobie tyle korzyści i pomocy, sprawcę i dawcę dóbr wszelkich, Boga błagając, by poczynanłom naszym sprzyjał, a serca ludzkie do pokuty i skorzystania z tej szczególnej łaski nakłonił, wstępując w ślady Rzymskich Papieży, Naszych poprzedników, za zgodą Czcigodnych Braci naszych, kardynałów świętego rzymskiego Kościoła, w imieniu Boga Wszechmogącego, błogosławionych Piotra i Pawła i Naszem własnem, na chwałę Bożą, dla zbawienia dusz i na pożytek katolickiego Kościoła, zapowiadamy i ogłaszamy tem pismem powszechny, największy Jubileusz, który będzie trwał od pierwszych nieszporów Bożego Narodzenia 1924 r., a zakończy się w drugie nieszpory Narodzenia Pańskiego 1925 r.

W przeciagu tedy tego roku wszystkim wiernym obojga płci, którzy należycie obmyci z grzechów i pokrzepieni Ciałem Pańskim, o ile są obywatelami lub mieszkańcami Rzymu, odwiedzą pobożnie i w intencji Naszej się pomodlą przez dwadzieścia dni naturalnych, czy kościelnych, a więc od pierwszych nieszporów dnia jednego, aż do wieczoru drugiego, z rzędu, czy przerwami bazyliki św. Piotra i Pawła, Jana Laterańskiego i Matki Bożej Wyższej, wszystkim zaś obcym, jeśli uczynią to samo przez 10 dni, udzielamy łaskawie w Panu zupełnego odpustu, t. j. odpuszczenia i przebaczenia wszystkich kar doczesnych, za popełnione grzechy. Jaką jest myśl przewodnia Papieża Rzymskiego pod tym względem, doskonale wiecie; szczególnie jednakże pewien cel zamierzamy osiągnąć z okazji Wielkiego Jubileuszu, o który wy razem z Nami Boga błagacie. Mamy na myśli pokój, nie na tablicach wypisany, ale w sercach ludzkich, pokój między narodami, który chociaż pozornie zdaje się istnieć, jednakże dalekim jest od tego pokoju, jakiego wspólnie z wami oczekiwaliśmy. Czyż nie należy się spodziewać, że Księżę Pokoju, Chrystus, który jednym skinieniem uciszył burzę na morzu, miłosierdziem wzruszony, uciszy burzę, trawiące tak długo Europę, jeśli wy mieszkańcy Miasta, wspólnie z pielgrzymami, wolni od grzechów i miłością zbrojni, u progów Apostolskich o ten szczególny dar błagać będziecie? Leży to w naszych zamiarach, by tak ci, co są w Rzymie, jak i przybysze, z okazji Jubileuszu, polecili Bogu dwie jeszcze sprawy, które Nam bardzo leżą na sercu i doniosłe mają znaczenie dla religii: Aby heretycy wszyscy powrócili na łono prawdziwego Kościoła i by sprawy Ziemi św. tak się ułożyły, jak tego wymagają najświętsze prawa katolickie.

Ktokolwiek zaś czyto z powodu choroby, czy z innej słusznej przyczyny, tak w mieście, jak i w podróży, nie mógł zadośćuczynić wspomnianym wyżej warunkom, lub też przed wykonaniem śmierć go zaskoczyła, tak, że nietylko nie dokończył, ale nawet nie rozpoczął nawiedzeń Bazylik, korzysta ze wszystkich łask roku jubileuszowego, jeśli oczyściwszy się z grzechów, przyjmie Komunię św.

Nie pozostaje Nam tedy nic innego, ukochani synowie, jak zaprosić was najmiłościwiej do Rzymu i do korzystania ze skarbów łaskowości Bożej, jakie Święta Matka Kościół wam podaje. Przywiedźcie sobie na pamięć, jak wielka liczba pielgrzymów w poprzednich latach przybywała do Św. miasta, nie zważając na długie, trudne i znojne podróże: od pozyskania szczęścia wiecznego żadne nie odstraszyły ich niewygody. Jeśli zaś z pobytom w mieście czy z podróżą będą połączone pewne trudności i przykrości, to z jednej strony należy je przyjąć, jako ofiarę pokutną, dla tem łatwiejszego uzyskania przebaczenia, a z drugiej zrównoważać je rozmaite pociechy w tym

czasie otrzymane. Podążycie bowiem do miasta, które Zbawca uczynił ośrodkiem swojej religji i siedzibą swego Zastępcy; do miasta, mówię, skąd na was rozlewają się najczystsze i najbezpieczniejsze źródła świętej nauki i niebieskiego przebaczenia. Tu wspólny wszystkich ludzi Ojciec, którego wy miłością otaczacie, będzie czuwał i modlił się za wami.

Tu macie przystęp do starożytnych podziemi, do grobów Książąt Apostołów, do zachowanych relikwji przesławnych męczenników: otworem wam będą stały świątynie wzniesione na chwałę Boga i Świętych w ciągu wieków z takim przepychem i nakładem sztuki, że zawsze wzbudzały i na przyszłość będą wzbudzać podziw wiernych całego świata. Jeśli pobożnie, z modlitwą na ustach, będziecie je zwiedzać, napewno z ożywioną wiarą i umocnioną wolą wrócić do domów waszych. Zachowanie się zaś wasze w Rzymie musi być inne, niżli zwyczajnych przybyszów i podróżnych; duchem pokuty owiani, unikajcie wszelkiego rozprószenia światowego, a w obliczu, ułożeniu, a zwłaszcza strojach, zachowując należyłą skromność, jedynie jaknajwiększą korzyść duszy waszej miejcie na oku.

Jesteśmy pewni, że biskupi szczególną troską otoczą pielgrzymów: albo sami pójdą na czele waszych pielgrzymek, albo z kapłanów, względnie najszlachetniejszych ludzi świeckich, wybiorą przewodników, by pod ich wodzą pielgrzymka należycie była zorganizowana i w pobożności ducha się odbyła.

By to pismo nasze tem łatwiej dostało się do wiadomości wiernych, postanawiamy, by egzemplarze drukiem odbite, podpisane przez jakiegokolwiek notariusza publicznego, z pieczęcią osoby duchownej, piastującej pewną godność w Kościele, zachowały tę samą ważność, co pismo niniejsze.

Nikomu nie wolno tego obwieszczenia, ogłoszenia, pozwolenia i woli Naszej przekręcać lub też lekkomyślnie odważyć się na sprzeciw; ktokolwiekby w ten sposób postąpił, niechaj wie, że ściąga na siebie gniew Boga Wszechmogącego i błogosławionych Apostołów Piotra i Pawła.

Dan w Rzymie u św. Piotra dnia 29 maja roku Wcielenia Pańskiego 1924, Pontyfikatu Naszego trzeciego.

P. Card. Gasparri, a Secretis Status.

O. Card. Cagiano, S. R. E. Cancellarius.

Loco † plumbi.

Julius Campori, Protonot.-Apost.

Visa, M. Riggi, C. A. Not.

Raphael Virili, Protonot. Apost.

Constitutiones Apostolicae.

*Suspenduntur indulgentiae et facultates vertente anno universalis iubilaei
MDCCCCXXV.*

PIUS EPISCORUS

servus servorum Dei

ad perpetuam rei memoriam.

Ex quo primum, non sine afflatu divino, constitutum est, ut Iubilaeum maximum hac Alma in Urbe, certo quodam annorum intervallo, haberetur, nulla unquam temporum, rerum itinerumque conditio multitudines hominum prohibuit, quominus huc per Annum Sanctum confluerent. Christifidelibus

enim cuiusvis ordinis, vel ipsa imperatoria regiaque dignitate ornatis, ut litterarum monumenta testantur, religioni fuit ad hanc convenire Apostolicam Sedem, ut ab Episcopo Romano Petrique successore, qui germanus doctrinae sanctae custos interpretisque esset, idemque vitae supernaturalis fons purus atque integer, haurirent coram, unde in fidei communiione confirmarentur et mores in vinculo perfectionis—quod est caritas—ad altiorem sanctitatem componerent. Ut igitur fideles quam plurimi et heic quaerent, quae una in Urbe invenirentur, copiosiora pietatis expiationisque adiumenta, et principem inviolatamque Romanae Ecclesiae auctoritatem praesentes agnoscerent, decessor Noster Sixtus IV, anno MCCCCLXXIII, decrevit, ut promulgata Iubilaei Indulgentia, iam ceterae omnes poenarum relaxationes, aut concessae aut concedendae, itemque facultates cuivis factae, extra Urbem, Apostolicae Sedis nomine atque auctoritate dispensandi absolvendique in utroque foro, per Annum piacularem conquiescerent ac suspenderentur. Ab eiusmodi quidem disciplina, quam deinceps, pro temporum rerumque varietate, decessores Nostri haud modice temperaverunt, eo minus Nobis deflectendum hodie esse censemus, quo facilius commodiusque itinera, vel creberrimorum agminum, apparari atque haberi contingit, et quo pluris religionis et societatis ipsius humanae interest, frequentissimos ad Apostolorum limina convolare peregrinos, ut arctius cum hoc unitatis catholicae centro cohaereant nobilissimosque caritatis pacisque sensus ac spiritus inter se alant ac foveant. Huc praeterea accedit, quod pium tot Romam coeuntium filiorum Nostrorum spectaculum, etsi tanto disiunguntur a Nobis terrae marisque intervallo, fieri non poterit quin acatholicos bene animatos percellat et acriore afficiat desiderio religiosae unitatis.

Itaque, auctoritate Nostra apostolica, usitatas indulgentias et facultates Nostro nomine extra Urbem exercendas, ut decessores Nostri simili in causa decreverunt, sic Nosmet per totum Anni Sancti decursum intermitti suspendique decernimus, iis tamen exceptis quas enumeraturi sumus.

Etenim ex indulgentiis, quae pro vivis concessae sunt, has, quae sequuntur, integras atque immutatas permanere volumus:

I. Indulgentias in articulo mortis lucrandas.

II. Eam, qua frui omnibus licet, quotquot, ad sacri aeris pulsum, *Salutationem angelicam*, aliamve pro temporis ratione precationem, recitaverint.

III. Indulgentias iis tributas qui pie templa inviserint, ubi Sacramentum augustum *quadraginta horarum* spatio adorandum proponitur.

IV. Indulgentias, quas eos lucrari decretum est, qui Sacramentum augustum, cum ad aegrotos defertur, comitentur, aut cereum vel facem per alios ferendam ea occasione mittant.

V. Indulgentiam, toties quoties lucrandam, iis concessam, qui Sacellum Portiunculae in templo S. Mariae Angelorum, prope Assisium, pietatis causa, adierint.

VI. Indulgentias, quas S. R. E. Cardinales, Apostolicae Sedis Nuntii, itemque Archiepiscopi et Episcopi in usu Pontificalium aut impertienda benedictione aliave forma usitata largiri solent.

Ceteras omnes indulgentias plenarias et partiales, aut ab Apostolica Sede directe concessas, aut ab aliis quoquo pacto concessas concedendas que ex facultate iure ipso vel peculiari indulto sibi facta, decernimus, per totum Annum Sanctum vivis nequaquam prodesse, sed tantummodo vita

functis. Praesentium interea auctoritate Litterarum praecipimus ac mandamus, ut, praeter Indulgentias Iubilaei easque, quas superius singillatim excepimus, nullae praeterea aliae uspiam, sub poena excommunicationis ipso facto incurrendae aliisque poenis arbitrio Ordinariorum infligendis, publicentur, indicantur vel in usum demandentur.

Ad illud idem propositum, ad quod indulgentiarum intermissio spectat, facultates et indulta absolventi etiam a casibus Nobis et Apostolicae Sedi reservatis, relaxandi censuras, dispensandi a votis eademque commutandi, dispensandi praeterea ab irregularitatibus et impedimentis, cuilibet quoquo modo concessa, extra Urbem eiusque suburbium, per Iubilaei Maximi decursum, suspendimus nullique suffragari volumus.

Ne tamen ab innovata praesentis temporis disciplina recedamus, haec per exceptionem decernimus:

I. Ratae sint facultates omnes per Codicem iuris canonici quovis modo concessae, exceptis facultatibus ex privilegio provenientius, per Codicem non revocato, ut ad canones 4 et 613.

II. Ratae item firmaeque sunt facultates pro foro externo ab Apostolica Sede tum Nuntiis, Internuntiis et Delegatis Apostolicis factae, tum Ordinariis locorum et Antistitibus religiosorum Ordinum quoquo modo in subditos suos tributae.

III. Quas denique facultates S. Poenitentiarum Nostra impertire solet Ordinariis aut confessariis pro foro interno, eisdem ne extra Urbem quidem suspendimus, sed ita ut erga eos dumtaxat poenitentes exerceatur, qui, quo tempore confessionem peragunt, iudicio Ordinarii aut confessarii nequeant sine gravi incommodo Urbem adire.

Quaecumque autem his Litteris decreta continentur, ea omnia stabilita, rata, valida esse volumus et iubemus, contrariis non obstantibus quibuslibet.

Earum vero exemplis aut excerptis, etiam impressis, notarii publici cuiusvis manu subscriptis ac sigillo alicuius in ecclesiastica dignitate constituti munitis, eandem volumus haberi fidem, quae haberetur praesentibus si essent exhibitae vel ostensae.

Nulli igitur liceat hanc paginam Nostrae suspensionis, declarationis, voluntatis infringere vel ei, auso temerario, contra ire; si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei ac beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursum.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die V mensis iulii anno MDCCCXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

(—) *Card. Cagiano*,
S. R. E. Cancellarius.

(—) *O. Card. Giorgi*,
Poenitentarius Maior.

Loco † Plumbi.

(—) *Raphael Virili*, Protonotarius Apostolicus.

(—) *Ioannes Zani Caprelli*, Protonotarius Apostolicus.

Indulgentiae Anni Iubilaei MDCCCXXV conceduntur monialibus aliisque stabili impedimento detentis cum opportunis Facultatibus circa absolutiones et votorum commutationes.

PIUS EPISCOPUS

Servus Servorum Dei

ad perpetuam rei memoriam.

Apostolico muneri, quo divinitus fungimur, flagrantissimaeque caritati qua universum dominicum gregem, Nobis commissum, complectimur, consentaneum profecto est, idemque cum more institutoque decessorum Nostrorum apprime congruens, ut postquam, per Constitutiones ante editas, praesentissima expiationis remedia salutisque adiumenta iis omnibus paravimus ac providimus, quibus aut Romae incolis aut advenis facultas non deerit statutis condicionibus parendi, ut propositam sibi plenissimam Iubilaei veniam assequantur iam ceteris longe plurimis prospiciamus, qui non una de causa impediuntur quominus aut Romanam peregrinationem suscipiant aut praescriptas quattuor Basilicarum visitationes instituant. Eos intelligi volumus, qui cum intra claustralia saepta vivant vel in hostium potestate versentur custodiaeque publica detineantur vel corporis infirmitate laborent, prohibentur prorsus ne imperata, Iubilaei causa, expiandis animis opera adgrediantur ac perficiant. Quorum conditioni aut calamitati officium benignitatis Nostrae deesse nolumus, eo vel magis quod Nobis spondemus futurum, ut coniunctis eorundem precibus, quibus promerita accedant sive innocentis vitae in divinis rebus contemplandis virtutibusque religiosis exercendis traductae, sive castigationis aegrotationisque poenitentiae spiritu, toleratae, illa a Deo bona catholico nomini obveniant, quae ut ab omnibus flagitarentur, indicendo Iubilaeo maximo mentem esse Nostram aperte declaravimus.

Itaque concessionis huius Nostrae, ex qua Iubilaei veniam lucrari — ita, quemadmodum mox dicemus — ii etiam possint, quibus sepulcra Apostolorum et Patriarchales Urbis Basilicas adire non liceat, participes dumtaxat sunt:

I. In primis moniales omnes, quae in coenobiis degunt sub claustrum perpetui disciplina; item quae in iisdem monasteriis aut probandae et postulantes sunt aut tirocinium exercent aut educationis aliave legitima de causa, etsi per maiorem tantummodo anni partem, commorantur. Neque excipi volumus mulieres earum contubernales, quae, famulatus vel stipis colligendae gratia, saepta religiosa egrediuntur.

II. Omnes religiosas Sorores, scilicet votorum simplicium, quae ad Congregationem pertineant iuris sive pontificii sive dioecesani, quamquam severiore claustrum lege non adstringuntur, una cum suis novitiis, probandis, atque educandis puellis-semiconvicticibus quoque, ut aiunt, non tamen externis — aliisque communi cum ipsis mensa utentibus, domicilio vel quasi domicilio.

III. Pariter Oblatae, seu plae feminae, vitae societate coniunctae, etiamsi voto non emittant, quarum tamen Instituta ab Ecclesiastica aucto-

ritate vel ratione stabili vel experimentum probata sint, una cum suis novitiis, probandis puellis educandis aliisque communi cum ipsis contubernio utentibus, ut de Congregationibus religiosis n. II diximus.

IV. Omnes feminae ad quemvis Tertium Ordinem Regularem pertinentes, quae sub uno eodemque tecto, cum approbatione ecclesiastica, communiter vivunt, itemque, ut supra, omnes earum contubernales.

V. Puellae et mulieres in gynaeceis seu Conservatoriis degentes, quamvis non sint Monialibus, Sororibus religiosis, Oblatis Tertiariisve concreditae.

VI. Anachoretae et Eremitae, non ii quidem, qui nullis adstricti clausurae legibus vel communiter vel solitarii sub Ordinariorum regimine certisque legibus obtemperantes vivunt; sed ii, qui in continua — licet non omnino perpetua — clausura et solitudine deditam contemplationi vitam agunt et monasticum aut regularem Ordinem profitentur, ut Cistercienses Reformati B. M. V. de Trappa, Eremitae Camaldulenses et Carthusiani.

VII. Christifideles utriusque sexus, qui captivi in hostium potestate versantur, aut in carcere custodiuntur aut exsilii poenas deportationesve luunt aut apud poenales domos ad opus damnati reperiuntur; item ecclesiastici vel religiosi viri, qui in coenobiis aliisque domibus, emendationis gratia detinentur.

VIII. Christifideles utriusque sexus, qui morbo vel imbecilla valetudine prohibentur, quominus, intra lubilaei annum, aut Urbem adeant aut in Urbe praescriptas Patriarchalium Basilicarum visitationes instituant, qui in nosocomiis, conducti vel sponte ipsi sua, aegrotantibus, continuata opera, adsunt; item operarii, qui cotidiano sibi victum labore comparantes, nequeunt se ab eo per tot dies atque horas abstinere; senes denique, qui septuagesimum aetatis suae annum excesserint.

Istos igitur omnes et singulos monemus vehementerque hortamur, ut quam Christus Redemptor, qui delere vult iniquitates nostras, per Ecclesiam ipsis occasionem opportunitatemque misericorditer offert animi, particulari anno, expiandi atque ad sanctiorem vitam provehendi, eam ne neglegant neve praetermittant. Sua quisque admissa sincere perscrutantes et non sine gemitu ploratuque dolentes saluberrimo Poenitentiae Sacramento eluant congruisque castigationibus expient; tum caeleste participant epulum, ea quidem reverentia et fide et caritate, ut ad vivendum angelorum more inde prompti redeant ac parati. Interea Dominum Iesum Christum, quem pectore exceperint, ad mentem Nostram enixe orent; idque potissimum flagitent, ut, depulsis dissensionum discordiarumque causis, mansuram pacem inter populos conciliet, itemque cum ad Ecclesiam suam, caelestium effusione gratiarum, avulsos revocet filios, tum sanctissimam eam regionem, quam Ipse sudoribus suis excoluit et sanguine suo consecravit, ne sinat violari ac contaminari atque in crucis suae inimicorum dominatum incidere. Visitationi autem quattuor Urbis Basilicarum alia religionis, pietatis caritatisque opera iidem sufficiant, quae Ordinarius per se ipse vel per prudentes confessarios, pro condicione et valetudine singulorum ac pro loci temporisque rationibus, iniunxerit.

Itaque omnipotentis Dei misericordia, et beatorum Apostolorum Petri et Pauli auctoritate confisi, iis omnibus et singulis, quos supra memoravimus, vere poenitentibus et intra Annum Sanctum rite confessis ac sacra synaxi refectis, Deumque, ut supra diximus, ad mentem Nostram oranti-

bus, omnia denique implentibus alia iniungenda opera in locum visitationum, ac, vel inchoatis tantum iisdem operibus si morbus periculosus oppresserit, plenissimam omnium peccatorum indulgentiam, veniam et remissionem, etiam bis intra Anni sancti decursum si iniuncta opera iteraverint, haud secus ac si praescripta communiter ceteris omnibus explevissent, de Apostolicae liberalitatis amplitudine largimur atque concedimus.

Porro liceat unicuique eorum, quos supra memoravimus, sibi confessarium eligere a suo Ordinario ad praescripta Codicis approbatum, cui, vi praesentis Constitutionis, pro confessione dumtaxat ad lucrandum lubilaeum instituta, concedimus, ut sine detrimento earum facultatum, quas forte alio titulo exercere possit, personas supra dictas in foro sacramentali tantum absolvere queat a quibusvis censuris et peccatis etiam Apostolicae Sedi speciali modo, non tamen specialissimo modo, reservatis, excepto casu haeresis formalis et externae, impositis salutari paenitentia aliisque secundum canonicas sanctiones rectaeque disciplinae regulas iniungendis. Praeterea confessario, quem monialis sibi elegerit, potestatem facimus dispensandi a votis privatis quibuslibet, quae ea ipsa post professionem solemnem nuncupaverit quaeque regulari observantiae minime adversentur. Confessarios autem supra memoratos volumus etiam dispensando commutare posse omnia vota privata, quibus Sorores in Congregatione votorum simplicium, Oblatae, Tertiariae regulares, puellae et mulieres communibus domibus vitam agentes, sese obstrinxerint, iis votis exceptis quae Nobis et Apostolicae Sedi reservata sint: factaque commutatione, a votorum etiam iuratorum observatione absolvere.

Hortamur autem venerabiles fratres Episcopos aliosque locorum Ordinarios, ut, ad apostolicae Nostrae benignitatis exemplum, eligendis ad praesentium effectum confessariis impertiri ne recusent facultatem absolvendi a casibus qui ipsis Ordinariis reservati sint.

Harum interea decreta et iussa Litterarum rata, valida firma in omnes partes esse et fore decernimus, contrariis non obstantibus quibuslibet. Volumus denique ut harum Litterarum exemplis vel excerptis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis et sigillo viri in ecclesiastica dignitate constituti munitis, eadem prorsus adiungatur fides, quae ipsis praesentibus adhiberetur, si forent exhibitae vel ostensae.

Nulli igitur hominum liceat paginam hanc Nostrae declarationis, concessionis, derogationis et voluntatis infringere vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursum.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XXX mensis iulii anno MDCCCXXIV Pontificatus Nostri tertio.

O. Card. Cagiano,
S. R. E. Cancellarius.

O. Card. Giorgi,
Poenitentiarius Maior.

Raphael Virili, Protonotarius Apostolicus.

Ioannes Zani Caprelli, Protonotarius Apostolicus.

W sprawie Sługi Bożej Matki Siedliskiej.

EDYKT.

Bazyli z miłosierdzia Bożego Biskup Velletri Św. Rzymskiego Kościoła Kardynał Pompili, Archipresbiter Patriarchalnej Bazyliki Lateraneńskiej, Jego Świątobliwości Papieża Piusa XI, Wikariusz Generalny, i t. d., i t. d...

Przewielebny Postulator w procesie wstępnym co do opinii świątobliwości życia, cnót i cudów Sługi Bożej, Marji Franciszki Siedliskiej, Założycielki S. S. Najśw. Rodziny z Nazaretu, zwrócił się do Nas z prośbą o urzędowe poszukiwanie jej pism; w tym celu, stosownie do przepisów św. kanonów, polecamy wszystkim wiernym tego miasta i diecezji, którzy mają w przechowaniu, lub wiedzą, że kto inny przechowuje jakiegokolwiek pismo wyżej wymienionej Sługi Bożej, by dali o tem znać Nam, lub Trybunałowi, któryśmy do tej sprawy wydelegowali, z siedzibą w Wikarjacie, Piazza della Pigna 12, wskazując ustnie lub pisemnie miejsca lub osoby, gdzie lub u którychby pisma takie były w przechowaniu, a to celem przekazania ich następnie wzmiankowanemu Trybunałowi.

Przypominamy, że przez „pisma“ należy rozumieć nie tylko pisma niewydane, lecz także drukowane, listy, pamiętniki, życiorys własny, wreszcie jakiegokolwiek prace pisemne, które Sługa Boża bądź własnoręcznie spisała, bądź komu innemu podyktowała. (Kodex Prawa Kan. Can. 2042). Jesliby ktoś będący w posiadaniu takich pism chciał zachować autograf, wówczas Notariusz Trybunału sporządzi kopję autentyczną. (Can. 2045, par. 1). Co do pism zaś, którychby z Bibliotek lub Archiwów wydać nie było można, należy sporządzić ich odpis lub fotografię, legalizowane przez tegoż Notariusza. (Can. 2036, par. 2). Osoby, któreby o pismach powyższych wiedziały, obowiązane są o tem Nas lub Trybunał Nasz powiadomić.

Przypominamy ponadto, że wszyscy wierni, z wyjątkiem spowiedników Sługi Bożej, winni, choćby nie byli zawezwani, podać do wiadomości Kościoła wszystko, cokolwiek ich zdaniem sprzeciwiaćby się mogło cnotom lub cudom tejsze Sługi Bożej. (Can. 2023).

Obowiązkiem jest tych ostatnich, jak również wszystkich, którzy bliżej znali Sługę Bożą Siostrę Marję Franciszkę Siedliską lub w częstej z nią pozostawali korespondencji, a nie byli przez Postulatora zawezwani jako świadkowie, pokrótce Nam przedstawić, jaki był ich stosunek do sługi Bożej i jaki znają fakt szczególniejszy, do niej się odnoszący.

Zakonnicy i Zakonnice winni przesłać tego rodzaju relacje zapieczętowane wprost do Nas, lub Promotora Fidei, względnie oddać je swemu spowiednikowi, który natychmiast wręczyć je Nam powinien. (Can. 2025, par. 2).

Nieumiejący pisać winni rzecz wyluszczyć swojemu Proboszczowi, który następnie zda sprawę Nam lub Promotorowi Fidei. (Can. 2025, par. 3).

Wkońcu nakazujemy, by niniejszy Edykt pozostawał przez miesiąc zawieszony na drzwiach kościołów, w sposób dla wiernych łatwo widoczny, by był przesłany do domów zakonnych w Rzymie i diecezji, jako też do wszystkich domów powyżej wymienionego Zgromadzenia zakonnego. (Can. 2043, par. 2) i był zamieszczony w urzędowym piśmie diecezjalnym.

Ufamy, że do powyższych Naszych rozporządzeń zastosują się wszyscy, by nie wpaść w kary kościelne, którei opornych gotowimy ukarać, gdyż w sprawach podobnych, które w Kościele Bożym do najważniejszych się liczą, dokładać należy jak największego starania.

Dan w Wikarjacie, dnia 30 maja, 1924.

Bazyli Kard. Wikary.
Tytus Pasqualini, Notariusz.

Powołując się na pismo z dn. 21. IX. 1921 r. Nr. 4348 do Ministerstwa W. R. i O. P. oraz na odpowiedź Departamentu Szkolnictwa Powszechnego (Kurenda Nr. 1 z r. 1922, str. 12) również na pismo tego departamentu (Kurenda Nr. 5 z r. 1922, str. 91 i 92), Ordynarjat poleca PWXX Dziekanom i Proboszczom pilnie dbać o ścisłe wypełnianie nauczania religji w szkołach. WXX Proboszczowie nie powinni się uchylać od wykładania nauki religji. PWXX Dziekani zechcą spełnić obowiązki wizytatorów, a o wypadkach zaniedbywania przez XX Proboszczów nauczania w szkołach mają natychmiast powiadamiać Kurję.

ARCYBISKUP
GНИЕЗНИЕŃSKI i POZNAŃSKI

Poznań, dnia 14. 9. 1924 r.

L. dz. 4338/24. 0.

Do Jego Ekscelencji

X. Biskupa K. MICHALKIEWICZA

Biskupa Sufragana Wileńskiego

W WILNIE.

Wróciwszy z dłuższej podróży do Poznania, dowiaduję się ku niemałemu memu zdziwieniu, że z różnych stron czyni się Waszej Ekscelencji zarzut, jakoby Najprzewielebniejszy X. Biskup niedostatecznie bronił całości diecezji Wileńskiej na zjeździe episkopatu w Częstochowie.

Jako przewodniczący zjazdu byłem świadkiem, jak Wasza Ekscelencja ustnie i piśmiennie domagał się zachowania całości diecezji: ustnie, przemawiając kilkakrotnie przeciwko podziałowi diecezji, piśmiennie, wręczając „Votum separatum“ przeciwko opinji, jaka w sprawie diecezji Wileńskiej objawiła się wśród większości episkopatu. Piszę przeciwko „opinji“ a nie decyzji, ponieważ episkopat, zebrany w Częstochowie, wyraził tylko opinję, coby ze względu na różnicę obszarów niektórych diecezji należało uczynić.

Żal mi bardzo, że Wasza Ekscelencja stała się przedmiotem niesłusznych zarzutów i byłbym wielce rad, jeżeliby to pismo moje mogło się przyczynić do wyjaśnienia sprawy.

Łączę wyrazy prawdziwego szacunku
sługa i brat w Chrystusie

(—) E. Kard. Dalbor

Prymas.

Rozporządzenia prawno-państwowe.

W sprawie podatku majątkowego.

Kurja Metropolitalna Warszawska otrzymała z Ministerstwa Skarbu autentyczne wyjaśnienie, które w dosłownym brzmieniu podajemy:

Ministerstwo Skarbu Depart. podat. i opł. D. P. O. L. 1732/V. Warszawa, dnia 19 maja 1924 r. Do wszystkich Izb Skarbowych, z wyjątkiem Krakowa i Wydziału Skarbowego Województwa Śląskiego w Katowicach.

Na skutek licznych memorjałów Kurji Biskupich w przedmiocie opodatkowania 1) duchowieństwa oraz 2) majątków kościelnych, klasztornych i t. p., tudzież celem jednolitej interpretacji ustępu d) art. 3 ustawy o podatku majątkowym (Dz. U. R. P. Nr. 94 poz. 746) oraz § 4. B. punkt 6 rozporządzenia IV Ministra Skarbu z dn. 1 stycznia 1924 (Dz. U. R. P. Nr. 4. poz. 32) — Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) Duchowni wszystkich wyznań, którzy faktycznie użytkują majątki beneficjalne, erekcyjnalne i t. p. majątki kościelne, nie mogą być uważani za posiadaczy prawa majątkowego (użytkowania) — w rozumieniu k. c. i § 17. Rozporządzenia II Ministra Skarbu z dnia 15 listopada 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 123 poz. 996) — albowiem dochody z użytkowanych przez nich majątków stanowią w całości lub w części ich uposażenia służbowe (pensje), które jako takie nie podlegają podatkowi majątkowemu.

Duszpasterze zatem podlegają podatkowi majątkowemu tylko od innego ew. posiadanego majątku prywatnego (np. inwentarza żywego i martwego, urządzenia domowego, kosztowności i t. p.), nie związanego z wykonywanym przez nich urzędem.

Wyrażona w ostatnim zdaniu § 4. B. punkt d) rozp. IV Ministra Skarbu z dnia 1 stycznia 1924 r. zasada, że użytkownik płaci podatek tylko od wartości prawa użytkowania, określonej w myśl § 17 rozp. II Ministra Skarbu z dnia 15 listopada 1923 r., ma zastosowanie do użytkowników duchownych tylko w tych wypadkach, w których oni użytkują pewien majątek, nie związany z piastowanym przez nich urzędem.

2) Majątki kościelne, klasztorne i t. p., o ile nie służą celom kultu religijnego bezpośrednio, względnie, o ile dochody z nich nie są obracane wyłącznie na powyższy cel, podlegają zasadniczo podatkowi majątkowemu, zgodnie z postanowieniami art. 3 II punkt d) ustawy o podatku majątkowym i § 4 B. punkt 6 rozporządzenia IV Ministra Skarbu z dnia 1 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 4 poz. 32). — Rozumie się, że powyższa zasada nie wyklucza uwolnienia pewnych majątków kościelnych na zasadzie art. c. 3. I punkt 4 ustawy o podatku majątkowym, t. j., o ile majątek nie przynosi wartości 3.000 zł.

3) Równocześnie Ministerstwo Skarbu poleca umorzyć przypisane od nieruchomości kościelnych (beneficjalnych, kapitulnych, biskupich), klasztornych i innych zrzeszeń religijnych, kwoty drugiej zaliczki na poczet podatku majątkowego, ewent. uiszczone tytułem tej zaliczki wpłaty zaliczyć na poczet pierwszej raty podatku, płatnej w czasie od 10 czerwca do 10 lipca 1924 r.

Powyższe wyjaśnienie poda Izba skarbowa (Wydział skarbowy) do wiadomości wszystkich władz duchownych w okręgu Izby i pouczy je zarazem o treści reskryptów Ministerstwa Skarbu z dnia 5 lutego 1924 r.

L. DP. 376 i z dnia 12 maja 1924 r. L. DP. O. 2728/V, oraz dotyczących okólników Ministerstwa Reform Rolnych w przedmiocie możliwości uzyskania odroczenia terminu płatności rat podatku majątkowego,

Zarazem należy podać odpis powyższego zarządzenia do wiadomości podległych władz skarbowych i wślad za reskryptem Ministerstwa Skarbu z dnia 2 stycznia 1924 r. L. D. P. 308/V — wydać stosowne zarządzenia.

Minister Skarbu: *Wł. Grabski*

Księża w stosunku do służby państwowej. Rozporządzenie Rady Min. z d. 26 czerwca 1924 r. o zakładach naukowych i egzaminach szkolnych, wystarczających do osiągnięcia stanowiska w państwowej służbie cywilnej na mocy art. 11 i 119 ustawy z d. 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. Urz. Rozp. Państwowych Nr. 21 poz. 164) orzekło, że do kategorii zakładów wyższych zaliczają się seminarja duchowne katolickie w Poznaniu, Pelplinie, Przemyślu obu obrządków, w Stanisławowie i Tarnowie, jak również katolickie fakultety teologiczne na uniwersytetach państwowych. Do kategorii zaś zakładów średnich zaliczone zostały seminarja duchowne katolickie na terenie byłego zaboru rosyjskiego. Powodem do tego rozróżnienia poziomu naukowego rzeczonych szkół jest to, że nie wszystkie seminarja przyjmowały młodzież tylko z maturą gimnazjalną. Ukończenie zakładów wyższych zagranicznych daje o tyle tylko prawa w stosunku do służby państwowej, o ile dyplomy będą nostryfikowane przez polskie zakłady naukowe akademickie, przyczem nieodzowne jest świadectwo maturalne ze szkoły średniej z prawami państwowymi. Co się tyczy uznania fakultetów kanonicznych w Uniwersytecie Lubelskim za nauki wyższe w stosunku do służby państwowej, to w tym przedmiocie toczy się korespondencja między Lubelską Kurją Biskupią a Ministerstwem Wyznań Religijnych i Ośw. Publ.

W roku jubileuszowym zapowiada się jedna tylko wspólna pielgrzymka narodowa, która ma przybyć do Rzymu na pierwsze dni po Wielkanocy 1925 r. Kierownikiem pielgrzymki jest ks. dr. Wojciech Tomaka, kanonik przemyski, wybrany przez Episkopat Polski na zjeździe tegorocznym w Częstochowie. Diecezjalny Wileński Komitet pielgrzymki składa się z ks. kanonika Lubiańca, ks. dziekana Żebrowskiego i ks. profesora Puciaty. Siedzibą główną Komitetu Polskiego na rok jubileuszowy — Rzym (Comitato Polacco per l'anno santo 1925. Via delle Botteghe Oscure 15, int. 18. Roma, Italia).

Ulgi kolejowe dla pielgrzymek i wycieczek. Ministerstwo Koleji, uznając potrzebę przejazdów grupowych bądź w celach religijnych, bądź kulturalno-oświatowych, sportowych i t. p., wprowadziło z dniem 1 maja r. b. specjalne zniżone taryfy opłat za przejazd grup osób. W myśl tych taryf pielgrzymki i wycieczki płacą za przejazd taryfą osobową o klasę niższą, to

jest jazda klasą III kosztuje tyle co klasa IV; jazda klasą II wynosi tyle, co klasą III; jazda klasą I obniża się do ceny klasy II. Opłata za klasę IV wynosi $\frac{2}{3}$ opłaty za III, czyli ulga wynosi trzecią część opłaty. Jako warunek dla uzyskania ulg przyjęto minimum 30 osób, jadących na odległość najmniej 30 kilometrów. Komitety, organizujące wyjazdy, powinny na 7 dni przed podróżą zgłosić podanie do dyrekcji kolejowej tego okręgu, w którym się znajduje stacja rozpoczęcia podróży. W podaniu należy podać cel, datę wyjazdu i dokładną ilość uczestników oraz marszrutę.

Zarząd Wileńskiego Wojewódzkiego Okręgu Ligi Obrony Powietrznej Państwa zwrócił się do J. E. Biskupa z prośbą o zezwolenie na urządzenie w miejscowościach, gdzie związane będą Komitety organizacyjne „Tygodnia Lotniczego“, uroczystych nabożeństw, które „Tydzień Lotniczy“ ma być rozpoczęty, o zezwolenie zbierania składek i zlecenie Duchowieństwu uświadomienia wiernych o potrzebie i konieczności stworzenia floty powietrznej. J. E. Biskup poleca P. W. Duchowieństwu nie odmawiać pomocy i współpracy w Komitetach Ligi Obrony Powietrznej Państwa.

Zawieranie małżeństw przez osoby wojskowe. M. S. Wojsk. Dep. I Piechoty w d. 19. VI. r. b, Nr. 16175/Pob. Ew. zawiadomiło podwładne dykasterje wojskowe i Kurję Biskupią Wojskową, że popisowi w czasie między poborem, t. j. uznaniem ich przez Komisję Przegładową za zdatnych aż do chwili wcielenia ich do szeregów jako żołnierzy, zezwoleń władz wojskowych na zawarciu związków małżeńskich nie potrzebują. Zawarcie małżeństwa przez popisowego, przed wstąpieniem do służby wojskowej, nie daje prawa do odroczenia obowiązku pełnienia powszechnej służby wojskowej, ani też prawa do żadnych świadczeń ze Skarbu Państwa na rzecz rodziny.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 30 maja 1924 r. w przedmiocie ustalenia wynagrodzenia za wypełnione karty statystyczne, dotyczące ruchu naturalnego ludności. Na podstawie art. 2 ustawy z dn. 21 października 1919 r. o organizacji statystyki administracyjnej (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 464) zarządza się co następuje:

§ 1. Art. 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 18 października 1920 r. w sprawie organizacji statystyki ruchu naturalnego ludności (Dz. U. R. P. Nr. 108 poz. 710) otrzymuje brzmienie następujące: „Za każdą kartę statystyczną, wypełnioną prawidłowo według załączonych wzorów (załączniki A, B, C, D i E) urzędnik stanu cywilnego otrzymuje tytułem zwrotu wydatków na materiały pismienne 3 grosze. Kart statystycznych dostarcza Główny Urząd Statystyczny. Suma należna będzie po upływie każdego roku przekazywana urzędnikom stanu cywilnego przez Główny Urząd Statystyczny.

Opłaty pocztowe związane z korespondencją urzędników stanu cywilnego z Głównym Urzędem Statystycznym pokrywane będą z budżetu tegoż Urzędu.

§ 2. Wynagrodzenie oznaczone w § 1 niniejszego rozporządzenia odnosi się również do kart statystycznych, dotyczących roku 1923, o ile wynagrodzenie nie zostało już uiszczone przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

§ 3. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Prezes Rady ministrów: *W. Grabski.*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Z. Hübner.*

Wskutek pisma Ministerstwa Spraw Zagranicznych Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi o wydanie polecenia urzędowi stanu cywilnego, aby przy wystawianiu dokumentów podawały zawsze koszty wystawienia, gdyż przesyłając dany akt do obcych Poselstw, Min. Spr. Zagr. musi jednocześnie podawać rachunek za wystawienie i legalizację.

Zarząd Główny Związku Inwalidów Wojennych w piśmie z dn. 22.VIII-24. Nr. 9914/VI/24 powiadamia, że niektóre urzędy parafjalne przy wydawaniu wyciągów *metrycznych*, potrzebnych dla celów wojskowych i *rentowych inwalidzkich*, pobierają różne opłaty, — prosi przeto o wyjaśnienie, iż tego rodzaju zaświadczenia *wolne są od wszelkich opłat stemplowych i innych*. Podając powyższe do wiadomości Kurji, Ministerstwo Wyznań uprasza o udzielenie duszpasterzom, pełniącym funkcję Urzędników Stanu Cywilnego, wymaganej informacji.

Zmiany w składzie osobistym duchowieństwa.

X. Aborowicz Michał mianowany prefektem szkół w Żupranach, X. Bajkiewicz Piotr — prefektem szkół w Niemnie, X. Borkowski Benedykt — wikariuszem w Kuźnicy, X. Budrecki Baltazar — wikariuszem w Ejszyszkach, X. Bujnowski (diec. Mohyl.) — wikariuszem w Żdzieciole, X. Czapłowski Paweł — wikariuszem w Żołudku, X. Czybir Krzysztof — proboszczem kościoła św. Mikołaja w Wilnie, X. Doroszkiewicz Kazimierz — wikariuszem w Żupranach, X. Dowgwiłło Józef — prefektem szkoły w Żyrowicach, X. Diczkaniec Antoni przeniesiony z Kobrynia na wikariusza do Słonima, X. Giedrońc — z Zabłudowa czasowo do Narwi, X. Gierdziewicz Zenon mianowany wikariuszem Ostrej Bramy, X. Grądzki Józef — prefektem szkół powsz. w Nowej Wilejce, O. Guz Innocenty mianowany wikariuszem kościoła franciszkańskiego w Grodnie, X. Hanusewicz Aleksander z Bezdzieża — prefektem szkół powsz. w Krewie, X. Jazukiewicz Władysław zwolniony od obowiązków proboszcza k-ła św. Mikołaja w Wilnie, X. Ingielewicz Józef — mianowany wikariuszem kościoła św. Rafała w Wilnie, X. Iwańczyk Longin — prefektem szkół w Kalwarji, X. Kafarski Franc. Józef — wikariuszem kościoła Niepok. Pocz. w Wilnie, X. Karaczewski-Wołek Mieczysław mianowany prefektem szkół powsz.

w Taboryszkach, X. Maciejowski Bolesław — wikarjuszem w Krzemienicy, O. Madzurek Maurycy — proboszczem kościoła franciszkańskiego w Grodnie, X. Mackiewicz Leopold — prefektem seminarjum, gimnazjum i szkół powszechnych w Prużanie, X. Markowski Florjan — administratorem w Horodziłowie i Oborku, X. Miszkinis Wincenty iunior — wikarjuszem do Święcian, X. Mokrzejcki Jan z Żołudka — mianowany wikarjuszem kościoła św. Jakóba i prefektem szkoły powsz. w Wilnie, X. Niewiero Florjan ze Święcian — na studjach we Fryburgu, X. Olszewski Ludwik — prefektem szkoły powsz. w Bielsku, X. Packiewicz Kazimierz — prefektem szkół powsz. w Połukni, X. Pietraszewski Stanisław — przeniesiony z Janowa na proboszcza do Wieszoluchy, X. Poczobutt-Odlannicki Fabjan — z Wilna na prefekta szkół powsz. w Dywinie, powiatu Kobryńskiego, X. Przemieniecki Mieczysław — z Wilna do Pielasy, X. Dr. Puciata Leon — mianowany prefektem szkoły ćwiczeń przy Seminarjum Nauczycielskiem królowej im. Jadwigi w Wilnie, X. Romel Jan ze Święcian — czasowo do Ossowa, X. Staszelis Stanisław — mianowany wikarjuszem do Oszmiany, X. Świrbutowicz Rudolf z Kurzeńca — wikarjuszem kościoła WW. Świętych w Wilnie, X. Szczemirski Stanisław — przeniesiony z Narwi na proboszcza do Radunia, X. Urbanowicz Jan z Oszmiany — mianowany prefektem gimnazjum w Kobryniu, X. Węckiewicz Stanisław — prefektem szkoły powsz. i wikarjuszem przy kościele św. Jana w Wilnie, X. Wołodkiewicz Kasper — prefektem szkół powsz. w Majewie.

Odznaczenia.

K. Zawadzki Stanisław, ojciec duchowny seminarjum duchownego, i Ks. Abramowicz Adam, proboszcz w Goniądzu, zostali mianowani Kanonikami Honorowymi Kapituły Katedralnej Wileńskiej.

Zmarli: X. Murnik Jerzy, proboszcz kościoła w Poryndzé, dn. 2 czerwca r. b., X. Klepacki Kazimierz, wikarjusz kościoła św. Piotra w Wilnie, d. 4 czerwca, r. b., X. Dokurno Edward, proboszcz kościoła w Oborku, dn. 15 sierpnia r. b. i X. Kretowicz Konstanty, proboszcz kościoła w Wielkich Ejsmontach, dn. 7 września r. b., X. Burba Jan, proboszcz kościoła w Ossowie, dn. 23 września r. b. Requiescant in pace!

Z KURJI DIECEZJALNEJ WILEŃSKIEJ.

Wilno, dn. 25 września 1924 r. Nr. 3080.

X Lucjan Chalecki,
Kanclerz Kurji.